

P5 Bladet

Nr 2/2005 Årgång 12

Att det funnits dykare vid pansarbataljonen är inte allmänt känt. Inte heller vad deras egentliga uppgift var. Hur många har egentligen sett en stridsvagn simma i Aldersjön?

Läs artikeln om submarin tjänst i tidningen.

Ordförande har ordet

Medlemmar så har snart 2005 passerat och Föreningen P5 har ännu ett verksamhetsår bakom sig.

Under detta år så har vi klarat av en hel del förevisningar och körningar. Dessutom har sommarens öppethållanden visat sig vara en klar uppgång med det besöksantal som vi hade efter totalt 9 veckor. Omkring 1200 besökare bryter den neråtgående trenden de två föregående åren.

Föreningen fortsätter att vara deltagande i arbetet med nya museet som nu börjar ta form vid A8 gamla område men främst vid gymnasiktisalen och underofficerskasernen. Även den nya entrébyggnaden har visat sina första spår med golvgjutning och förberedelser för att resa upp glasväggarna. Utomhus så har det märkts upp var vissa av fordonen skall stå i anknytning till museet.

Den bok som planerats mot 2007 ligger fortfarande i sin linda, tyvärr! Norrbottens Pansarbataljon som har ansvaret för traditionsbevarandet efter forna P5 har haft en något turbulent vår, sommar och höst där vi nu ser med tillförsikt mot framtiden med en ny bataljonschef. Att det bör skrivas och uppmärksammas att det år 2007 är 50 år sedan pansarutbildningen påbörjades i Boden är helt klart men arbetet måste påskyndas.

Våra tisdagskvällar med öppethållande och skruvande, har gett och ger fortfarande en livlig aktivitet vid föreningen som ger frukt i vårdandet av fordon och materiel med mera.

Föreningen P5 kommer att vara en av alla deltagare som är med vid invigningen av det nya museet den 6 juni 2006. Information om denna invigning kommer att finnas tillgänglig på vår hemsida och i dagspressen.

På minner alla om att vi nu till årsskiftet kommer att höja medlemsavgiften enligt ett beslut vid förra årsmötet till 50 kronor per år samt en möjlighet att bli ständig medlem för 300 kronor.

Jag önskar alla medlemmar och läsare,

**God Jul och
ett
Gott Nytt År!**

Anders Möller

Årsmöte

**Föreningen P5 håller årsmöte i
föreningens lokaler den**

18 februari 2006 kl 15.00

**Anmälan senast 17 februari till Jonas
Larsson (0921-48 00 02) eller Anders
Möller (0921-48 01 30).**

Välkommen!

**Pingstafton är
Städ och grilldag
på föreningen**

**Städning mellan
08.30-17.00
Grillning från kl. 18.00**

Ny medlemsavgift

Från och med 2006 finns det möjlighet att betala in en avgift och därefter vara ständigt medlem eller som tidigare betala medlemsavgift varje år.

Välj vilket alternativ som passar dig bäst!

Alternativ 1: 50:- per medlem och år.

Alternativ 2: 300:- och ständig medlem

Betala in avgiften till

Föreningen P5, pg 148397-3

Inbetalningskort finns i tidningen.

Skriv namn och adress tydligt och fyll gärna i ditt medlemsnummer.

Det är första gången avgiften höjs sedan Föreningen P5 startade.

Ryskt besök

Den 31 augusti hade regementet besök av den ryske översten Alexander Vasilevich Romanenko från den 138:3 brigaden med följeofficerare.

Föreningen fick då en förfrågan om en visning och Anders Möller samt Patrik Borgström tog tag i denna. Efter en kort inledning så körde vi fram två fordon, strv 103 C och strv m/37. Bägge fordonen visade sig vara en klart sevärd attraktion och den som visade mest intresse var den ryske översten som själv varit stridsvagnsregementschef! Strv 103 var han speciellt nyfiken på och ville veta det mesta. Vi berättade om vagnen och han vidhöll att det var en synnerligen genomtänkt vagn med gott skydd och automatladdning. För sin tid vill säga!

Vi hade fått oss tilldelat en timme, men som vanligt när folk har roligt så tickar klockan snabbt iväg och vi fick beskriva resterande fordon lite ytligare. Åter igen kan vi konstatera att tre timmar istället för en timme är vad som går åt för att hinna visa runt och berätta om alla intressanta fordon när C I 19 tar med sina gäster till Föreningen P5.

Efter att visningen var klar så ville översten överlämna en liten gåva i form av ett märke med text som visar att man är specialist inom

Den ryske brigadchefen får en beskrivning av strv 37 av Patrik Borgström via tolk.

den motoriserade tjänsten. Att han var mycket imponerad av vårt arbete inom föreningen kunde inte misstolkas och han riktade en förhoppning till vår regementschef om dennes stöd inför framtiden. Det lovade regementschefen. Våra gäster fick med sig var sin förenings t-shirt som minne av besöket.

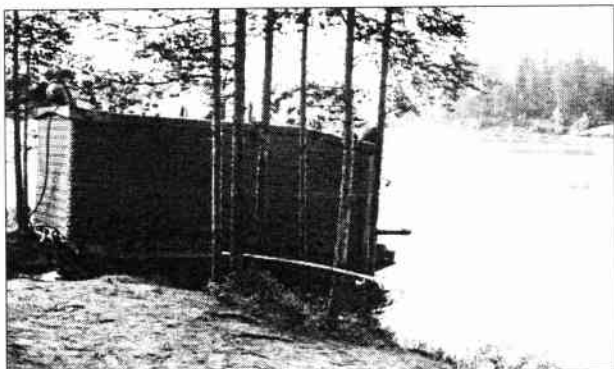
Specialistmärke i den motoriserade tjänsten i Ryssland.

På djupt vatten med P5

Submarin tjänst - vad kan det vara, och vid pansarbataljonen? Ja, det är faktiskt så enkelt att man arbetar under vattenytan ibland, alltså man dyker. Men är det inte ett pansarförband ni arbetar vid frågar många. Javisst, men våra stridsfordon var tidigare konstruerade för både vadning och flytning(simning).

För att de värnpliktiga under utbildningen skulle få öva sig i "specialgrenen" simning krävdes det en särskild organisation med bland annat dykare för att klara säkerhetskraven vid fredsutbildningen. Alla pansarförband i landet hade egen utbildad dykpersonal. Detta för att det var viktigt att dykaren även var utbildad på stridsfordonen för att vid en eventuell olycka eller bärgning under vattnet, där sikten oftast är dålig, snabbt kunde hitta inuti ett stridsfordon.

Behovet av dykare vid pansarbataljonen aktualiserades i slutet av 1960-talet när stridsvagn 103 tillfördes förbandet. Den förste som genomgick armédykarutbildning var fanjunkare Göran Pettersson som dessutom var dykledare och året var 1969. Första gången flytningar genomfördes var vid en krigsförbandsövning hösten 1970. Fanjunkare Lars-Erik Lundberg var näste att utbildas, han tjänstgjorde i dyktjänst mellan 1974 och 1978 då han övergick i civil verksamhet. Behovet av egna dykare blev då högaktuellt igen eftersom det hade varit besvärligt att "låna" dykare från Ing 3 tidigare vilka dessutom inte hade samma detaljkännedom om fordonen. Därför utbildades under hösten 1978 ytterligare två dykare, kapten Tommy Sundqvist och fanjunkare Per Westerlund och hösten 1980 även kapten Stefan Nordström. Där-

En strv 103 på väg ner i Aldersjön.

med var vi ett "eget dykargäng" vid pansarbataljonen.

"Resande i ubåtsincidenter"

Under början på åttitalet vid en ubåtsincident hamnade marinen i en situation där man inte hade tillräckligt med dykresurser och ett intensivt letande startade för att inventera om det inom totalförsvaret fanns ytterligare resurser. Svaret blev bärgningsdykarna inom flygvapnet, rekognoseringsdykarna inom ingenjörstrupperna samt dykarna inom pansartrupperna. Det blev starten på ett mycket aktivt deltagande för oss i denna verksamhet. Så småningom sattes det upp en dykgrupp inom Milo ÖN bestående av dykarna från F21, Ing 3 och I 19/P5 som inom milot kom att svara för all dykverksamhet. Uppgifterna varierade mycket. Det var allt från att följa upp och dokumentera botten-spår som sensorer detekterat, reparera sprängladdningar, röja handgranater som inte detonerat, inspektera avspärningar till att agera B-styrka vid incidentövningar.

*Göran Pettersson
uppe på det torra.*

Några minnen som etsats fast: Karlskrona: (Stefan)

Vi fick i uppgift att dokumentera vissa iakttagelser som gjorts, bland annat en registrering från en värmekamera placerad i ett flygplan. När vi tittade på sjökortet så var det brunt på sjökortet. Normalt brukar vatten vara utmärkt med blå färg. Trots det påpekandet kvarstod uppgiften. Det var bara att gå in i viken med 300:a båten, men när vi till slut började använda båten som jordfräs insåg vi att mycket kunde vi göra men här var det bara att kasta in handduken.

Töre (Stefan och Tommy)

En kväll då det gick grov sjö ute på Törefjärd-

en fick vi i uppgift att reparera sprängladdningar som var fästa vid nätet som spärrade inloppet till Töre. Det slutade med en hel natt sittande på laddningar på fyra till åtta meters djup innan arbetet var klart. Hade det varit lugnt väder hade det väl gått an men laddningarna följde sjöhävningarna så det måste ha liknat en bättre rodeorytt, enda skillnaden att rodeoryttarna inte gör det i totalt mörker, riskerar inte att fastna i nätet och gör det inte under åtta timmar i sträck.

Hårsfjärden (Stefan)

I en minbandslinje N om ön Mälsten i södra inloppet till Stockholm på 42 m djup. Ett avtryck på botten som var ca 1,5 m djup på djupaste stället med klara likheter av en ubåt som lagt sig på botten. Som resultat hade minbandskabeln skadats.

Karlskrona (Stefan)

Vid ett par broar hade man som standard förfarande slängt i handgranater varje gång avspärningen lyftes för att möjliggöra för yrkesfiskarna att passera med sina båtar. Utbildningsstatusen på bevakningspersonalen måste haft vissa brister för vi fick uppgiften att röja bort odetonerade handgranater, minnet sviker mig men jag tror det var totalt 96 stycken. Nere på botten i den knappt halvmeter djupa dyn hittade vi alla tillstånd en handgranat kan befinna sig i. Vissa användes nog bara i brist på lämpliga gråstenar. Så här i efterhand kan man tycka att vi hade mer tur än vi förtjänade, för uppdraget löstes utan personskador trots stundtals grava övertramp av bestämmelserna i Amröj.

Det sistnämnda var lite signifikant för hur verksamheten ibland bedrevs. Benägenheten att ta risker ökade dramatiskt allt i akt och mening att prestera resultat. Ibland var vi nog mer "taggade" än vad som var lämpligt och blundade för konsekvenserna om det skulle gå fel.

Uppnå resultat eller ej

Vi måste tillstå att det stundtals upplevdes som mycket frustrerande att vi aldrig lyckades i våra strävanden att freda vårt territorium på ett tillfredställande sätt. Var det inte politiska styrningar och begränsningar som omöjliggjorde uppgiftens lösanden så var det hänsyn till civil verksamhet eller arbetstidsbegränsningar, eller till begränsningar i vilka vapensystem som fick användas. (Räkna på sanno-

likheten till verkan från en salva Elma granater så förstår ni vad vi menar.) Innerst inne fanns en gnagande fundering om att någonsans i Sverige fanns det en uppfattning om att det inte gick för sig att nå något resultat. Markant förändring kunde iakttas efter dåvarande statsminister Carlsson's beryktade uttalande "Nu skall blod flyta".

Tommy Sundqvist och Stefan Nordström i Stora sjöfallet för genomförande av årsprov.

Det som gjorde det möjligt att uppbåda engagemang var det stöd som omgivning visade. Det var nog sällan i modern tid som den svenska försvarsviljan varit så hög som när dessa incidenter pågick. För oss som deltog och som under vattnet såg avtryck från ubåtsskrov mitt i en minbandslinje eller andra bottenmärken som inte kunde förklaras som avtryck efter draggande ankare eller fartygskölar är det roligt bortom allt tvivel att "någonting" var det, allt kan inte ha varit minskar. Med mer än 15 års distans till detta skall man nog ändå ställa sig frågan om inte det var det bästa som hände i alla fall, att vi aldrig nådde framgång, för det hade nog inneburit förlust av människoliv.

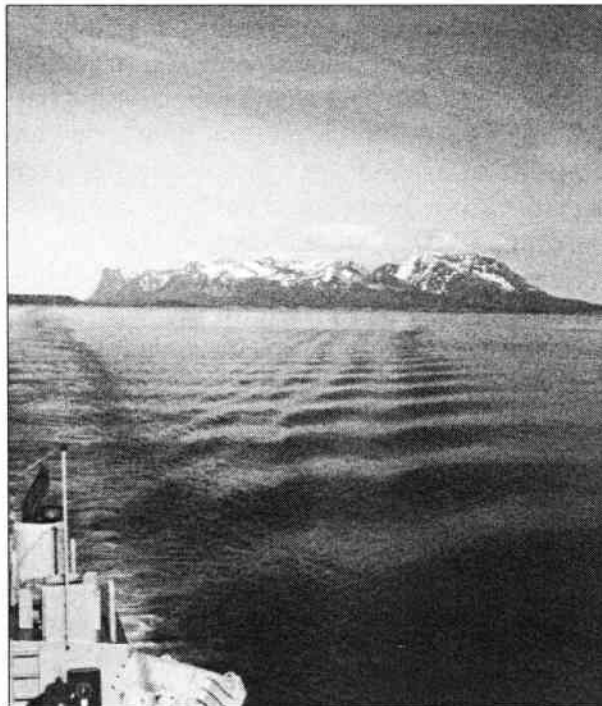
Ny generation dykare

I slutet av 80-talet hade Per flyttat till Vaxholm och KA 1 för fortsatt vidareutbildning inom dyktjänsten. Tommy påbörjade högre logistikutbildning vid Förvaltningshögskolan och Stefan flyttade till Örnsköldsvik för att jobba vid Hägglunds med utvecklingen av stridsfordon 90. Då fanns det helt plötsligt inga dykare kvar vid I 19/P5 och därför påbörjades en ny rekrytering.

Mats Ludvig utbildades 1989 och fanns i dyktjänst till och med 1998. Jari Mäkelä utbildades året därpå, 1990 och fanns i dyktjänst till och med 1997.

Norska försvarsmakten hade lite andra resurser än vad våra dykare var vana vid.

Dykproven och utbildningarna i Norge genomfördes i storslagen miljö.

Redan 1993 började årsproven genomföras tillsammans med den Norska försvarsmakten. Utbytet skedde med den Norska Minedykkerkommandoen i Ramsund och ägde rum i Svolvaer långt ut på Lofoten. Utbytet permanentades och proven fortsatte att genomföras på olika ställen i Norra Norge.

Nedan följer ett axplock av verksamheten som genomfördes under perioden 1989-98.

- ♦ Sökning efter undervattensfarkoster och spår efter dem sommaren 1989.
- ♦ Säkerhetsdykare vid vadning med stridsfordon.
- ♦ Säkerhetsdykare vid de överskeppningsövningar som skedde i Ing 3 regi årligen.
- ♦ Ett antal eftersökningar av drunknade personer varav uppgiften löstes vid två tillfällen.
- ♦ Försök genomfördes i Tåme med att röja avståndslagda minor vid färjelägen och brolägen.

Förutom ovanstående övades självklart de traditionella färdigheterna en armédykare skulle ha så som ytsökning under vattnet, skärning med skärbrännare, hantering av lyftsäck och Brynolfs skål som alltid inmundigas under bordet.

Avrundning av dyktjänst

Från 1994 övergick all dyktjänst till ingenjörstrupperna som fick ett beredskapskrav att hålla

10 dykare i en dykgrupp men kunde ej rekrytera hela gruppen ur ingenjörförbanden, därför blev Mats och Jari kvar i dyktjänst och kom att ingå i ingenjörernas beredskapsgrupp. Under resten av -90-talet genomfördes olika tester, övningar och prov.

Luleå Tekniska Universitet samarbetade med våra dykare i ett projekt om sprickbildning före och efter belastning av isväg med olika typer av armering.

Allmänt kan sägas att befälsutbildningen var tuff! Den sträckte sig över närmare två månader och instruktörerna hade mycket höga krav (naturligtvis för att nå överinläring i säkerhet, vilket om det nonchalerades kunde leda till döden). Andan och stämningen var god fastän felaktigheter "besträffades" med armhävningar i full dykutrustning. Jari berättar att det myntades ett begrepp under senare tid att "vägen till lärdom går via triceps", ja, åtminstone lärde sig muskelcellerna att dom måste växa till sig!.

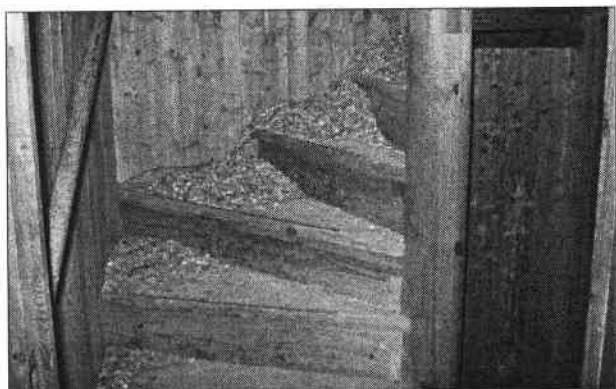
Nu när den senaste generationen stridsfordon har tillförts de mekaniserade förbanden och dessa ej är "simkunniga" så har eran med dykare knutna till stridsfordonstjänst vid gamla P5, MekB 19, I 19/P5 och I 19 tagit slut.

Tommy Sundqvist, Stefan Nordström, Mats Ludvig och Jari Mäkelä.

Luftvärnstorn med gäster

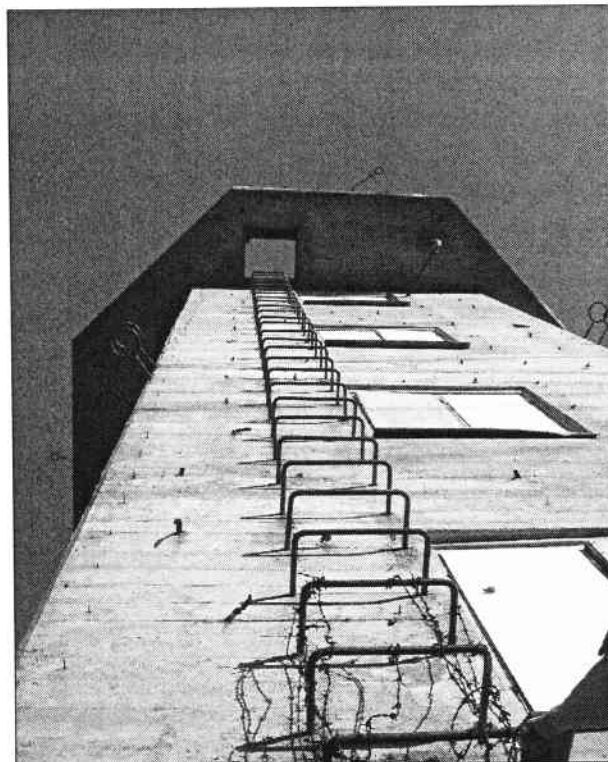
Under sommaren så upptäckte vi inom föreningen att ett fönster på luftbevakningstornet vid garageområdet på gamla A8 var öppet och att även dörren upp till själva pjäslavetten var öppen. Vi beslöt då att göra en insatts och hämtade en stege för att kolla om det förekommit någon skadegörelse inne i tornet. Tornet är numera i kommunens ägo och skall ingå som ett komplement till det nya museet.

Inne i tornet slogs man direkt av att det under väldigt många år haft gäster i form av ett antal duv familjer. Den mängd fågelspillning som fanns i framförallt trappan var nästan obehaglig. Att gå i en smal trappa som var täckt med en cirka 20 cm tjock avlagring med spillning, gav en känsla av att gå i skogen och ha en tjock matta av mossor under fötterna. Vilka som skall se till att rensa ut denna spillning ur tornet återstår att se, men någon behaglig uppgift blir det inte.

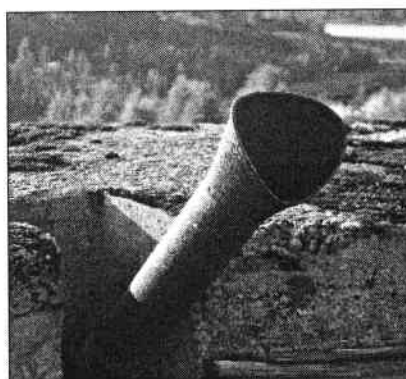
Trappen med duvornas bidrag till beläggning.

Tornet är uppbyggt i fyra våningar med sängar för pjäsbesättningen på varje våning och uppe på tornet en lavett för att fästa själva luftvärnspjäsen. Vilket var antingen en så kallad 40/36 eller en 40/48, alltså en 40 mm luftvärns automatkanon. På varje våning fanns det uttag för en kamin till uppvärmning, men även för att kunna laga mat på. I den översta boningsvåningen fanns det även ett litet rum för ledningsgruppen inom pjäsbesättningen. Uppe på taket där pjäsen skall sitta är det en mycket fin utsikt över gamla A8, älven upp mot kraftverksdammen och på andra sidan älven ser man Rödberget i bakgrunden. På den västra tornmuren så sitter det ett talrör som mynnar ut i det lilla rummet för stridsledning. Ett enkelt men väldigt svåravlyssnat sambandsmedel.

Kanske inget alternativ för framtida besökare till LV-tornet.

Det finns en idé att detta torn skall göras i ordning för besökare. Då behövs en monterad luftvärnspjäsa och iordningställda logements våningar. En nog så viktig bit är att alla säkerhetsdetaljer måste vara iordningställda igen, till exempel den utvändiga trappan upp till pjäsen men även murarna uppe på tornetaket. Inne i tornet så kan man göra i ordning någon form av utställning med historik om dessa torn med bilder och informativa texter. När och av vem detta skall göras får tiden utvisa men det är en härlig känsla att stå där uppe och se ut över älven och allt övrigt runt omkring.

Talröret som leder från tornmuren ner till stridsledningsrummet.

Sanering för miljön mot historia

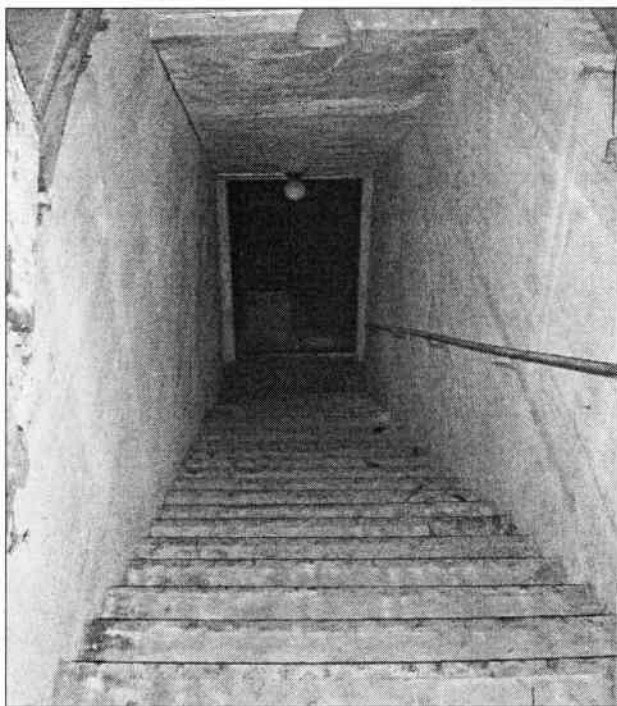
Det finns en motor nere i ett rum under marken vid Ing 3 och gamla miloverkstaden. Ett intressant tips som en anställd vid forverket berättade för oss för drygt ett år sedan. Då sades det att denna motor skulle plockas upp för att städa undan all gammalt som finns nere i backen.

För ett par veckor sedan så hade vi möjlighet att gå ner under marken och titta på denna motor med tillhörande kringutrustning. Förutom motorn med generator så fanns det även en liten kompressor för att bygga upp trycket till en ackumulatortank som användes vid start av motorn (tryckluftsstart), en instrumentpanel med omkopplare och voltmätare samt en verktygstavla med verktygen uppsatta enligt den gamla devisen; Ordning och reda! Snuggt!

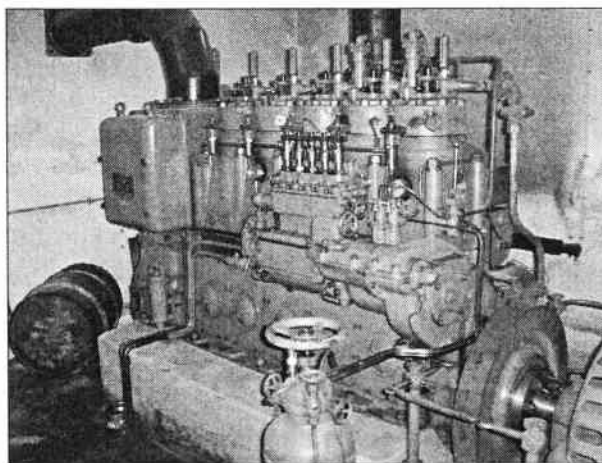
När denna motor exakt byggdes in känner jag inte till, men motorn är byggd i slutet av 1930-talet och är av samma sort som de kraftaggregat som användes inne i gamla "anläggning 8" borta på den så kallade "norra fronten". Nu skall detta skrotas för all framtid och vi är glada att vi hann besöka denna anläggning och fotografera det innan det var för sent.

En fin dieselmotor

Motorn, en Atlas Diesel av märket "Polar",

Ner under marken för att finna ett kraftaggregat som funnits till uti-fall-att.

Dieselmotorn som har 280 hästkrafter vid 600 varv i minuten är en riktig skönhet.

hade 280 hästkrafter vid 600 varv per minut. En av föreningens medlemmar har nu de två motorerna som fanns inne i anläggning 8 i sin ägo. Det ni! Det är inte alla som kan sätta sig ner med en kopp kaffe och lyssna till ljudet av en gammal fin dieselmotor! Det är en skam att inte kunna ta till vara på en sådan här gammal goding, men så fungerar det nu för tiden när det skall saneras både i miljön och i plånboken.

Vilken uppgift hade då motorn? Den skulle se till att gamla miloverkstaden fick elförsörjning när ordinarie leverans inte fungerade vid till exempel ofred eller annat avbrott.

Många har säkert sett de små gröna kurerna vid Åbergsleden nedanför en av kasernerna på Ing 3 utan att veta vad de var till för. Kurerna hade olika funktion, ett för insug till motorn, ett för avgaserna och en till ventilationen i aggregatrummet. Dessutom fanns ett något större skjul som var ingången ner till rummet som befinner sig på cirka sex meters djup i förhållande till marknivån.

Nu har det ingen funktion längre och för-

...typmärkes skylten på densamma.

Skruvarrapport

Under året så har det jobbats med massor av olika saker. Framför allt så har vår gamla sexhjuliga lastbil från 1945 (White B666) fått sig en rejäl ansiktslyftning och förvandlats från vrak till en klart stilig lastbil med nytt kapell och allt. Grabbarna som jobbat mest, Mikael Sundling och Dan Lundström (se artikel i förra numret) har gjort ett jättejobb.

Regementets dag kom som vanligt väldigt snabb och det blev lite panikartat att hinna med och måla färdigt och se till att byta däck. På några följare var vissa av däckerna stämplade med tre kronor och 1949 som årtal. Däckerna är troligtvis äldre som vår egen expertis säger och meddelar att så gjorde man när bilarna köptes in 1946. De gamla däckerna krängdes från följare och "nya" lades på. Även vinscherna har fått sig nya vajrar och spakstället under förargolvet har smorts upp. Det har även lagats slangar, som torkat av tidens tand. Arbetet fortsätter med lastbilen så att den till sommaren kan anses vara klar, om nu någonting hos oss kan anses bli klart, det finns alltid något nytt att ta tag i. Det nya kapellet syddes upp på väldigt kort tid, en dag för att vara exakt. Ett stort TACK till sadelmakeriet på markverkstaden!

Dan Lundström aktiv med att byta däck från 1949 eller tidigare.

Vi kommer nu under vintern att ta tag i vår andra strv m/37 som för tillfället står som ett pussel i 4½ tons klass. Först handlar det om blästring av alla de små plåtar som ligger i pall och även vissa andra bitar som är rostiga. Motorn behöver kollas över och vi har redan köpt in en kolvringsats för den kolv som hittades fastrostad vid rivandet av motorn. "Någon annan" hade skruvat ur ett tändstift för många, många år sedan med följd att kolven

Bärgarinstruktören Anders Möller knackar här ur den 283 padsen.

rostade fast i cylindern. Nu skall honing av denna cylinder ske, men även övrig översyn och sedan när tiden är inne så skall motorn åter startas upp efter drygt 40 års tystnad. Utöver detta måste nog alla olika lager i bärhjul, spännhjul och stödrullar också kollas över efter att dessa stått stilla i samma läge under många år.

Regementets dag bidrar med full aktivitet på flera tåter. I år föll den tyngsta uppgiften på en bärgningsinstruktör och dennes förre bärgarsoldat. Det var dags för byte av pads (gummisula) på Bgbv 82. Anders Möller (instruktören) och Mikael Karlsson (soldaten) tog tjuren vid hornen och arbetade var sin halv dag samt tillsammans några timmar två kvällar för att hinna med bytet innan det var dags för körning. När man jobbar själv och det både behövs köras (klättra upp, köra fram en meter, klättra ner igen) knacka ur och knacka i pads så fick man sig ett rejält fysiskt pass med tappade kilon som följd. På banden så sitter det dubbla pads på respektive bandplatta och på respektive band så är det 82 bandplattor. Ta detta gånger två så får ni fram 328 gamla pads som skall knackas ut och sedan skall de nya knackas in. Snittet låg på cirka tio slag per pads. Många slag blir det! Och klart blev det!

"Byt pads och gå ner i vikt"

Allt ska klaffa på regementets dag

Ryskt besök eller Erik Lindström?

Vid årets regementets dag startade vi med 35 stycken fordon. Tyvärr var det bara 34 som deltog i paraden på kaserngården. Ett fordon, strv m/42 renderade i bärgningsövning istället för uppvisning. Ett brott på en liten kylarslang med spontantömning av kylsystemet som följd var orsaken. Slangen är nu bytt och skam den som ger sig, nästa år skall den och alla övriga fordon rulla igen. Publikflödet var stort om än något färre i år då vår uppställningsplats låg lite i utkanten. För att råda bot på detta blev det en tillfällig uppställningsplats mellan gymnastiksalen och P5 gamla kasern direkt efter paraden. Då hittade publiken oss!

Åtgärd före körning innefattar bland annat tankning. Här väntar Fredrik Nilsson på sin tur

Strv 103 i klassisk pose med P5 gamla kasern i bakgrunden.

Lennart Wanhatalo i bandvagn m/48

Föreningen P5 drar till sig en bred publik. Allt från hundar och ungar till "fordons"förare av olika slag.

Framtida försvarsmuseum om militärhistoria

Just nu pågår, som ordförande har berört, bygget av ett försvarshistoriskt museum i Boden. Museet uppförs på A8-området. Föreningen kommer naturligtvis att beröras av detta. I dagsläget sitter undertecknad, Stefan Janse och Anders Möller i en referensgrupp ingående i den projektorganisation som utvecklar museet.

Mycket arbete kvarstår, men sammanfattningsvis är följande P5-materiel i nuläget utpekad att ingå i museet:

Utomhus

Strv 103 C med minröjningsaggregat

Strv 74 (Rödbergsvagnen)

Pbv 301

Värntorn

Utomhus under stolplada

Något eller några stridsfordon under begränsad tid

Inomhus i gymnastiksal och underofficerskasern

Det som idag finns på Garnisonsmuseet

Diverse prylar från föreningslokalerna (exvis telehjälmsamlingen)

Centurionmotor

Uppskuren strv 74

Motorcykel

Strålräktorn strv 103 i funktion

Utöver detta har vi ju kravet att bibehålla lokaler för vår verksamhet i samma omfattning som idag.

Kommunens målsättning är att genomföra invigning av museet på nationaldagen 2006. Vi kommer då med säkerhet att delta i form av en stridsfordonsparad.

/NYM

Kurt Lindström in memorial

Vår tidigare vice ordförande i föreningen, Kurt Lindström, har gått ur tiden under sommaren. Kurt var vice ordföranden i styrelsen under de första åren efter det att Föreningen P5 bildats. Det var alltid enkelt att prata med honom och väldigt intressant att kunna ta del av hans minnen från de tidiga åren vid P5.

Styrelsen 2005 och Redaktionsruta

Ordförande
Vice ordförande
Sekreterare
Kassör
Ledamöter

Anders Möller
Patrik Borgström
Fredrik Nilsson
Jonas Larsson
Åke Nyman
Jonas Magnusson
Lennart Wanhatalo
Mikael Svartz
Jan H Johansson
Lars-Åke Vikström
Stefan Janse
Annelie Forshage

Revisorer

Valberedning

Registrator

P5 Bladet är Föreningen P5:s medlems-tidning och kommer ut 1-2 gånger per år.

Redaktör är Annelie Forshage.

Där inget annat anges är texterna skrivna och bilderna tagna av Anders Möller och Annelie Forshage.

För att få variation och bredd på innehållet tar vi tacksamt emot artiklar. Vi returnerar allt till dig!